

ХИТРЕЦЪ.

(Бьорнсонъ)

Живѣлъ нѣкога въ една далечна земя беденъ селянинъ съ тримата си синове. Той билъ сетенъ сиромашъ и не можелъ да имъ остави никакво наследство, затова единъ денъ имъ казалъ: „Деца мои, идете кждето ви очитѣ видятъ, заловеите каквато работа намѣрите, отъ мене помощъ не очаквайте“.

Раздѣлили се синоветѣ съ баща си и тръгнали. Дошли до единъ кръстопѣтъ. Три пѣтъ се раздѣляли на това мѣсто. Всѣки поелъ единъ отъ тѣхъ, сбогували се и се раздѣлили.

Най-малкиятъ вървѣлъ, що вървѣлъ, замръкналъ въ една гѣста гора. Тукъ го застигнала силна буря. Вѣтрѣтъ събарялъ дърветата, градъ се сипѣлъ като орѣхи. Нищо не се виждало и той вървѣлъ пипнешкомъ въ тъмнината. Най-послѣ видѣлъ надалечъ слаба свѣтлина и тръгналъ право къмъ нея. Стигналъ до една кѣща, вратата на която не била заключена. Смѣло влѣзълъ и видѣлъ една бабичка, която разребвала стаята.

— Добъръ вечеръ, бабо, — казалъ младиятъ момѣкъ.

— Далъ ти Богъ добро, синко, — отговорила бабата.

— Знаешъ ли, каква силна буря фучи вънъ, бабо? Човѣкъ и кучето си не би оставилъ на двора въ такава време.

— Зная, момчето ми.

— Остави ме тукъ да пренощувамъ!

— Жалъ ми е за тебе, синко, но пѣкъ и ти трѣбва да ме съжалишъ! Кѣщата не е моя, ако се върнатъ стопанитѣ, ще убиятъ и двама ни.

— А кои сж стопанитѣ?

— Разбойници, синко, и то отъ най-злитѣ. На сила ме доведоха тукъ и ме държатъ да имъ шетамъ и готвя.

— Ехъ, бабо, да става каквото ще. Много съмъ уморенъ, ще остана тука.